

vækst og den private sektors vækst, og det bruger vi som argumentation for, at vi skal lade effektiviseringsgevinster, der måtte komme inden for de næste 10 år, blive i den offentlige sektor.

Formanden:

Hr. Jens Rohde – sidste omgang.

Jens Rohde (V):

Jeg vil gerne sige til finansministeren, at det jo altså er en spørgetid, hvor det er Folketingets medlemmer, der har mulighed for at spørge regeringen. Vi har jo ikke mulighed for på samme vis at besvare regeringens spørgsmål. Så det var en lidt søgt argumentation, som finansministeren kom med her.

Så vil jeg sige, at ud fra det, ministeren svarede her, hvad i alverden skulle vi så med det tal, der hedder 1,2 pct.? Hvad skulle vi bruge det til? Er det ikke fuldstændig ligegyldigt?

Jeg synes også, et andet spørgsmål melder sig, nemlig at hvis regeringen ønsker at fortsætte den linje i forhold til den offentlige sektor, som man har praktiseret igennem de seneste 8 år, må vi også have at vide: Skal det offentlige forbrug så stige med mere end det dobbelte af, hvad regeringen forudser, sådan som det jo har været tilfældet stort set hele vejen igennem i de 8 år? Er det den linje, som regeringen agter at fortsætte? Så siger jeg velbekomme.

Hans Christian Schmidt (V):

Somme tider er det da selvfølgelig anstrengende at være finansminister, men det er lidt ærgerligt, hvis det sådan kommer ud i form af vredesudbrud over, at folketingsmedlemmerne tillader sig at stille spørgsmål. Sådan er demokratiet jo lidt; det er jo ikke kun regeringen, det er sådan set hele Folketinget, der er her.

Derfor er jeg da nødt til at sige: Når man tillader sig at spørge om noget fælles gods – for jeg går jo ud fra, at det er i statens papirer, der står 1,2 pct. – er det altså ret svært at skulle ud og forklare, at 1,2 pct. er taget i forhold til oplevelser.

Der er jo ingen andre uden for dette hus, der regner sådan, og som siger, at man kan regne sig frem til 1,2 pct. i forhold til nogle oplevelser, hvilket så giver 1,2 pct. Derfor ville jeg bare gerne stadig væk have, at vi da kunne have set, hvordan man var kommet frem til de 1,2 pct., altså en brøk. Jeg synes jo sådan set ikke, der er noget galt i, at ministeren er kommet frem til det.

Jeg vil bare spørge: Hvis det er sådan, at de 1,2 pct. ikke rigtig kan tages for gode varer, fordi det er meget upræcist, er der så andet i den her plan, er der andre tal, som også er skønnede tal, eller som man ikke er helt sikker på i grunden holder, når de bliver efterprøvet?

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Først skal jeg sige til hr. Hans Christian Schmidt, at jeg da er meget ked af, hvis han opfattede min reaktion som et vredesudbrud over, at der blev stillet spørgsmål.

Det synes jeg sådan set ikke det var. Jeg blev kritiseret for, at jeg også redegjorde for, hvad andre mente, nemlig spørgeren, og det synes jeg sådan set befolkningen har krav på.

Jeg synes, det er herligt, at vi kan få begge sider repræsenteret. Jeg synes bare, det er lidt ensidigt, at det er mig, der skal præsentere begge sider hele tiden. Det kan man være lidt ærgerlig over, men det har vi jo vænnet os til.

Så skal jeg også sige, at det altså ikke er nogen brøk. Det er et helt almindeligt subtraktionsstykke eller minusstykke, som det hedder i de små klasser. Det er et stykke, hvor vi siger, at den offentlige vækst forudsættes at være 0,8 pct. i gennemsnit gennem de 10 år, og at den private vækst forudsættes i gennemsnit at være 2,0 pct. Hvis man tager de 2,0 pct. og trækker 0,8 pct. fra, så får man 1,2 pct.

Der er såmænd ikke noget mystisk ved det. Det, vi tilsigter, er, at den offentlige sektor kan udvikle sig ligesådan, som vi ser det omgivende samfund udvikle sig, og det er dér denne 1,2 pct. optræder. Og så hedder det jo videre nederst side 94, lige i fortsættelsen af det nævnte 1,2 pct. om året:

»Det stiller betydelige krav, men det skal understreges, at forventningerne om bedre offentlig service ikke nødvendigvis kun og måske ikke engang primært omfatter et større offentligt personale, men også spørgsmål om gode fysiske rammer, moderne materiel og hjælpemidler, klare oplysninger, god brugerbetjening og fleksible åbningstider.«

Jeg tror, det er nogle eksempler på, at oplevelsen af, hvad der er servicekvaliteten, faktisk ikke er knyttet til hverken det præcise personaleforbrug eller den præcise økonomiske indsats.

Man kan simpelt hen godt på en række områder blive ved med at tilrettelægge tingene bedre og få mere ud af ressourceindsatsen både økonomisk og mandskabsmæssigt.